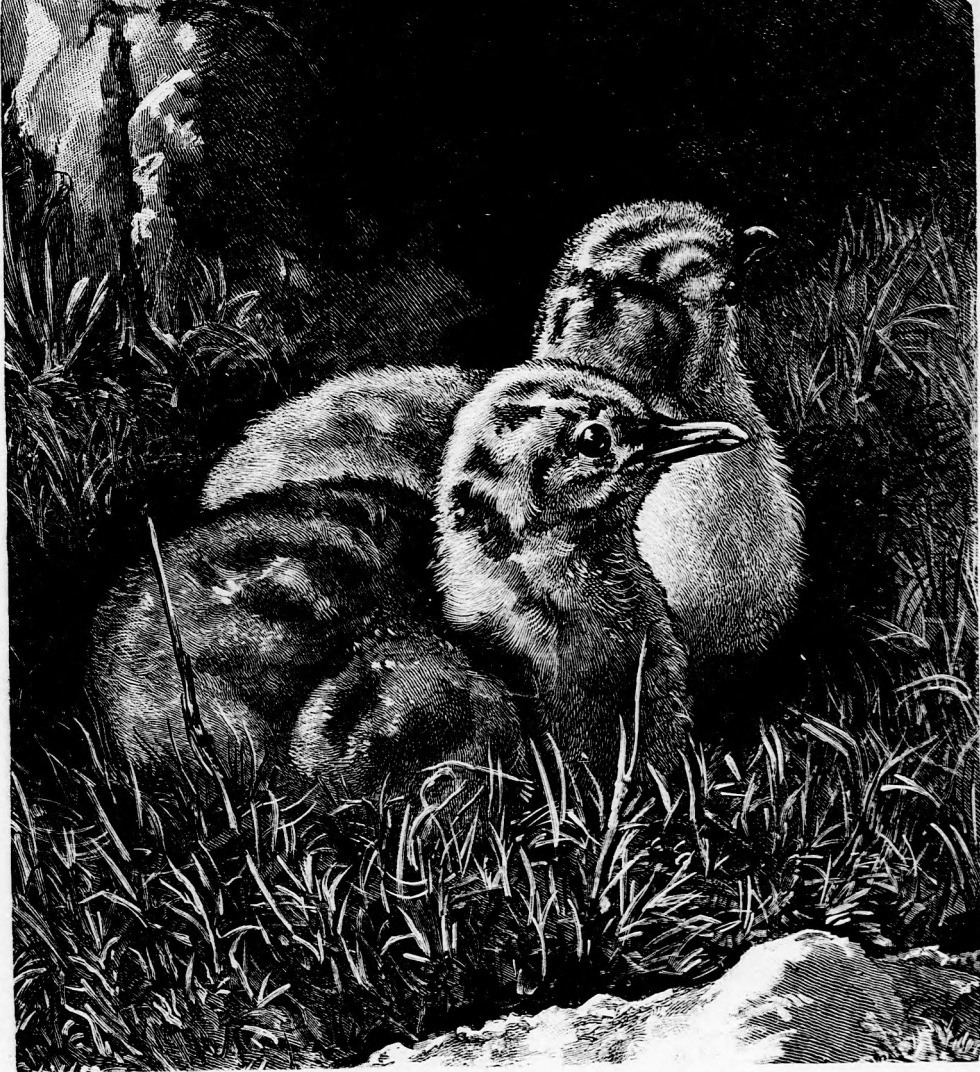

... a
... ol-
... is
... em
... eg-
... ott
... is-

a
ska
nd-
ko-
nyü
a
ett,
ala-
czu-
ogy
kül.
ami
pró-
ítak
k és
őket
mig
edig
hős
most

KIS NEMZET NAP

BABA-MADARAK. Csüllő-fiókák. (Lásd a 76. lapon.)

...ában
...dték:
...Jenő,
...za Já-
...óbert,
...Jenni
...mília,

rovat

...-épület.
...rsulat.

XXXII. kötet, 5. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1887. január 30-án.

A VITÉZEK TÁRSASÁGA.

— Elbeszélés, képekkel. —

(Folytatás)

FIUK gyönyörködve lapozgatták, mignem sötétedni kezdett. Ekkor Gabi és Rudi fölkerekedtek.

— Most már itt az ideje a tüzi játéknak. Menjünk az udvarra!

— Menjetek, felelé Ernő. Én is megyek mindjárt, csak még ezt a históriát végig olvasom.

Az ablakhoz ment és a míg csak egy kicsit látott, olvasott. De végre már nem látott. Gabi és Rudi is hívogatták, a kis Mafra pedig, a kinek már előre elmondták, hogy nagyszerű tüzi játék lesz, türelmetlenül várta a ritka mulatságot. Ernő tehát letette a könyvet az asztalra és kiment, a néni pedig ölébe emelve a leánykát, az egyik ablaknál várta a tüzi játékot.

De biz abból nagyon szerencsétlen egy játék lett.

Ott mesterkedett a három fiu az udvaron a tüzi játék-szerekkel, próbálgatva, hogyan is kellene azt meggyújtani. Egyszerre aztán meggyult az egész csomó és sisteregve szálltak föl a röppentyük mindenfelé. Nagy ijedezés, kiáltozás támadt, mert több röppentyű az ablakok felé nyilalt.

— Jaj, fölgyújtottuk a házat! kiáltá Gabi és esze nélkül elrohant, Rudi pedig utána.

Ilyen nagy veszedelem nem történt ugyan és az ijedelem hamar elmúlt; a néni inkább nevetett a fiuk felsült produkcióján. De nem nevetett Ernő, mikor a szobába tért és az ablakhoz lépett, —

egyik röppentyű az igazgató szép könyvére esett, csunyán összepörzsölte. Még nem vette észre senki s Ernő hamar eldugta a saját könyvei közé.

Mi lesz most már ebből? Hogy mondja meg a nénikének, az igazgató urnak! Pedig másnap reggel a néni egy levélkét adott át neki s így szólt:

— Viidd el azt a könyvet, fiacskám és ezzel a levéllel együtt add át az igazgató urnak. Mondd neki azt is, hogy szépen köszönöm.

Ernő zsebre dugta a levelet, de a könyvet nem vitte el. És a levelet nem adta át.

A napok gyorsan multak, a kis Mafra mindinkább gyógyult, már szaladgált is, vidám volt, mint régen, de annál sajtáságosabban változott meg Ernő. Mindegyik szinte kedvetlenül ment az iskolába, roszul mondta a lezckét, a játéknál is elrontotta szórakozottságával a pajtásai mulatságát. Ez a változás pedig nem kerülte ki az igazgató és a tanárok figyelmét.

— Ez a fiu valami roszban töri a fejét, vagy valami nagyon gonosz csinyt követett el, mondogaták.

Igenis, Ernő maga is úgy érezte, hogy valami roszt tesz, még pedig napról napra, mindig újra. Az a levélke még mindig ott van a zsebében, az összeperzselt könyv pedig elrejtve és hova tovább mind nehezebb lesz a bajon segíteni. Annyi idő multával most már hogy álljon elő a titokkal? És a tönkre tett könyvet hogy adja át az igazgatónak? Gabi és Rudi okozták igazán, de ők nem is tudják... a néni sem tudja... most már az egész

baj csak
könyvet

Fo
de nem
tett, így
Nem is

La
közelede
jól tud
sal egy
párbesz
ták min
látogato
összetar

A
mikor a
máshoz,
is szólt
Ernőt a

lenkedél
tanulni.

szól val
A
lesz baj
bevette

szólt M
A

közé va
mondá
vitézség

Er
tudott f
öt nem

Má
ott kut
Valami

baj csak az Ernő baja. Minek is hagyta a könyvet ott az ablakon!

Folyvást töprengett, mit csináljon, de nem bírta kitalálni. A mennyire lehetett, igyekezett is el nem árulni a baját. Nem is tudta azt senki.

Lassanként már a vizsgálatok ideje közeledett. Ernő szép feladatot kapott: jól tudott szavalni, tehát a hosszú Lajossal együtt a vizsgálaton majd egy szép párbeszédet fognak előadni. Be is tanulták mind a ketten s a hosszú Lajos el-el-látogatott Ernőhöz, hogy próbát tartsanak, összetanulják, hogy aztán jól menjen.

A kis Mafra persze nagyot bámult, mikor a két fiu olyan furcsát beszélt egymáshoz, amiből ő semmit sem értett. Bele is szólt minduntalan, ezzel pedig kizavarta Ernőt a sodrából.

— Ne szólj bele, Mafra! türelmetlenkedék Ernő. Ugy is alig tudom megtanulni. Ha ott a vizsgálaton közbeszól valaki, belesülök és szégyent vallok.

A hosszú Lajos biztatta, hogy nem lesz baj. Jó barátságot kötöttek s Ernő bevette Lajost a vitézek társaságába is.

— Igérted, hogy engem is beveszel, szólt Mafra.

A fiuk nagyot nevettek.

— Az igaz, hogy te épen a vitézek közé való vagy, kis bábus kisasszony! mondá Ernő. Ugyan mondd csak, miféle vitézséget tudnál elkövetni?

Erre a kérdésre Mafra bizony nem tudott felelni s maga is úgy látta, hogy őt nem vehetik be a vitézek társaságába.

Másnap Mafra, bele unva a játékba, ott kutatgatott az Ernő könyvei közt. Valami képes könyvet szeretett volna

találni és csakhamar lelt is egy összeégetett könyvet, — az igazgató ur eldugott könyvét. Épen lapozgatni kezdte, mikor Ernő belépett.

— Teszed le mindjárt azt a könyvet! kiáltá indulatosan. Már ugyis eléggé tönkre van téve... egészen összeperzselte az a szerencsétlen röppentyű... nem is tudom mit csináljak... így nem adhatom át... meg sem mondhatom...

Mafra letette a könyvet, ámbár nem igen értette a dolgot. De mikor Ernőre nézett, látta az arczán, hogy valami nincs rendjén.

— Megint valami bajban vagy, Ernő? Ugy-e... bajod van?

— Eh, mit tudsz te ahhoz!...

— De igen látom, hogy szomorú vagy.

— Van is rá elég okom... nem tudom ezt a szerencsétlen könyvet átadni az igazgató urnak, ... pedig már bizonyosan várja... de hát lehetetlen! És ennek is te vagy az oka, mert a te kedvedért akartunk akkor tűzi játékot csinálni.

Szegény kis Mafra egészen elbusult. Tehát ő az oka az Ernő bajának! Nem elég, hogy a minap a vajas kenyérrel bajba vitte, most még ezzel is új szomorúságot okozott neki!

A jó leányka nem is gondolt arra, hogy Ernő talán maga okozott bajt magának a könyv elrejtésével. Mafra csak arra gondolt, hogy ő okozta a bajt, tehát jóvá is kell tennie. Ezért tehát másnap reggel, mikor Ernő elindult az iskolába, Mafra beosont a szobába, föltette a kalapját, a baba kocsiba helyezte a szerencsétlen összepörkölt könyvet, ráültette a bábuját és utnak eredt Ernő után. Apró lábaival

nem igen tudta nyomon követni, de mesziről mindig látta, akkor is, amint egy nagy épület kapuján bement. Sok más fiu is ment oda be, bizonyosan ez az iskola. Oda ment be Mafra is a kocsijával.

A tágas előcsarnok üres volt, mert a fiuk már bent voltak a termekben. Mafra sokszor hallotta Ernőtől, hogy a hosszú folyosó végén van az igazgató szobája. Végig tolta tehát a kis kocsit a folyosón, aztán benyitott egy ajtón és egyszerre csak szemben állt egy öreg szakállu öreg ural, ki íróasztalnál ült és elmélyedve irogatott.

Jó helyen járt, csakugyan az igazgató elé került. A jó öreg ur ugyancsak bámult, mikor a zajra föltekintve, egy buksi kis leányt pillantott meg, a ki babakocsit tolt maga előtt s ezen valami könyvet és egy kopott bábút. Ilyen tanítvány nem jár az ő iskolájába.

Mafra meg volt egy kicsit zavarodva és voltaképp nem is tudta, mihez kell most kezdenie. De az igazgató nyájasan megszólalt:

— No's, kicsikém, mi az ujság, kit keresel? Nini... hisz ez Mafra!... Csakugyan, a kis Mafra, az Ernő hugocskája. Ugy-e, az a csunya gonosz Ernő hagyott el valahol? Őt keresed?

De már ezt nem tűrhette Mafra. Elszántan felelé:

— Ha Ernőt csunyanak és gonosznak mondja, akkor megyek haza.

— Jól van no, hát nem mondom, csak maradj. Mert ha mindjárt odább állsz, akkor hogy tudom meg, miért jöttél? Talán ide akarsz jönni hozzánk iskolába?

Nem bánom, fiu már van százharmincz, de leány még egyetlen egy sincs.

Már ezen nagyon elesodálkozott a kis Mafra. Százharmincz fiu egy rakáson, az már csakugyan sok. Hiszen otthon a minap csak hárman voltak: Ernő, Gabi és Rudi, és majd fölvettek a házat. Ő bizony nem szeretne egymaga itt lenni ennyi garázda diák közt. Meg is mondta mindjárt.

— Én nem akarok itt maradni, jobb nekem otthon a nénikénél. A fiuk nem tudnak bábuval játszani. Még talán el is vennék a bábumat, ugy-e? Pedig nagyon kedves és szép, ugy-e?

És büszkén mutatta zuzott orru, viseltes bábuját.

— Ugy-e nagyon szép?

Az igazgató föltette a pápaszemét és nagy figyelemmel nézegette azt a nagyon szép jószágot. Aztán mosolyogva mondá:

— No, az már bizonyos, hogy nem sokat láthatni ilyet.

Ezzel Mafra nagyon meg volt elégedve. Az igazgató, az igaz, olyanformát gondolt, hogy ilyen csuf, tönkre tett bábút nem sokat láthatni; de Mafra ugy értette, hogy nincs sok ilyen szép bábu.

— Hát még miféle kincseid vannak ott a kocsiban? Még látok ott valamit.

— Igen, az egy szép könyv.

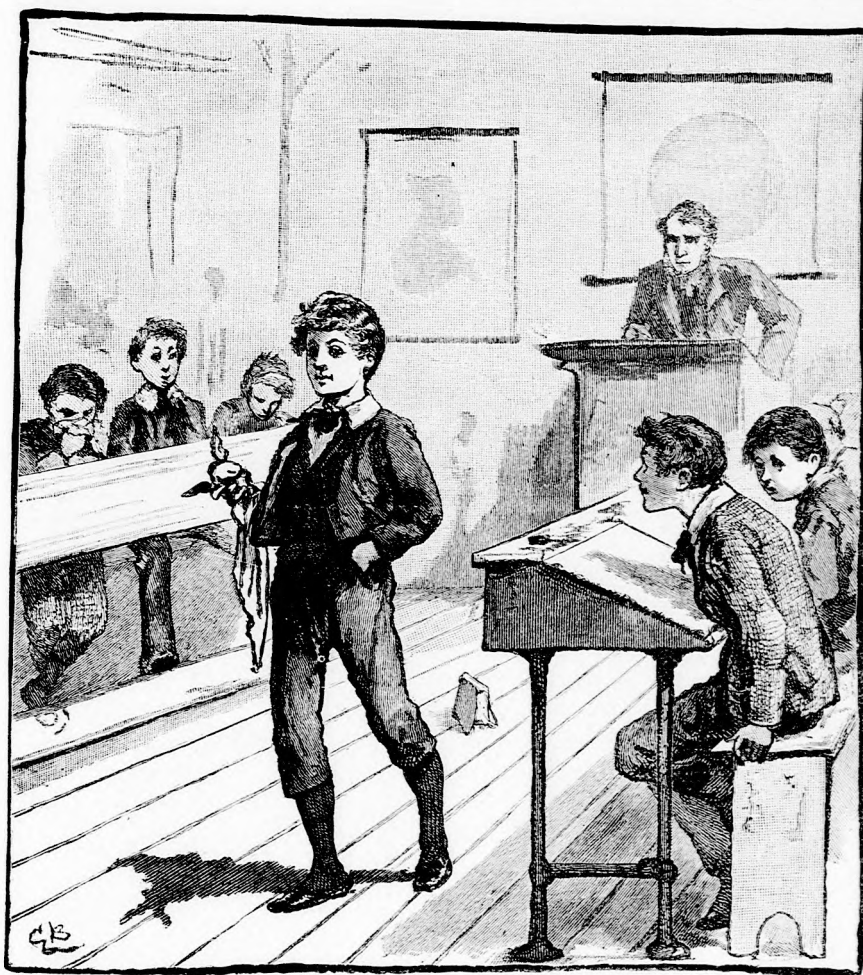
— Szép? No, nem mondhatnám. Valahol koromban feketett. És az a könyv is a tied, ugy-e?

— Nem a'. Én még nem tudok olvasni.

— Hát kié?

— Az igazgató bácsié.
 — Az enyém? Már ugyan hogy lehetne az enyém?
 De aztán eszébe jutott valami. Föl-

kapta a könyvet és látta, hogy csakugyan az övé, csak hogy tönkre téve, összeégetve. Ez persze bosszantotta nagyon; de hát ilyen piczike leánykától, mint Mafra, nem

... KIMENT A TEREMBŐL. (Lásd a 71. lapon.)

kérheti számon, hogy mi történt a könyvvel. Nyugodtan felelé tehát:

— Jól van, kicsikém. Köszönöm, hogy elhoztad.

Mikor Mafra azt hallotta, hogy »jól van«, akkor aztán már teljesen meg volt nyugodva s elégedve. Ime, Ernő félt és aggódott a könyv miatt, pedig minden jól

van. Miután pedig most már minden jól volt, Mafra úgy vélte, hogy egyéb dolga nincs, beültette a bábut a kocsiba s távozni készült.

— Ohó, kicsi Mafra, ne siess oly nagyon! szólt a nyájas öreg ur. Ha már meglátogattál, illő, hogy egy kicsit meg is pihenj nálam. Ül le ide a pamlagra, így ni. Nem vagy-e éhes? Mit kívánnál?

Mafra nagyon gondolkodóba esett. Csakugyan, ilyen idő-tájban enni szokott valamit.

— Vajas kenyeret szeretnék, mondá őszintén.

— Hm: nem tudom, lesz-e; de megpróbáljuk.

Csöngetett, a szolga bejött s az igazgató megparancsolta, hogy teremtsen elő valahonnan vajas-kenyeret. A kívánt csemege nem sokára ott is volt és Mafra jóízűen lakomázott, bekenve a fél arczát a vajjal. Ezalatt egészen megbarátkozott a kedves, nyájas öreg urral, ki vidáman csevegett vele. Mikor a vajas-kenyér elfogyott, Mafra oda állt: az igazgató már most törölje meg az arczát. Asztalkendő biz' ott nem volt, az igazgató zsebkendője bánta meg a dolgot.

— Így ni, kicsikém, most már rendben vagy; a nénike nem fog haragudni, hogy piszkos vagy.

— Jaj, a nénike!

Ekkor jutott eszébe a kis leánynak, hogy a nénike semmit sem tud az ő távozásáról, mostanig bizonyosan már keresi is. Sietni kell haza.

— Most már megyek, vár a nénike.

És visszaültette a bábut a kocsikába, megindult.

— Ohó, de hiszen így egymagad csak nem mehatsz oly messzire, szólt az igazgató. Valakinek el kell kísérni... csak-hogy itt most nincsen senki. Legjobb ha megvárod, míg a leczkének vége lesz és Ernő haza kísérhet.

Mafra ezt helyesnek találta. Mivel azonban az igazgatónak dolga volt és nem tölthetett több időt kis vendégével, kikísérte a kapushoz, hogy ennek a szobájában várja meg Ernőt. Volt ott madárka, kis czicza s a kapus szívesen engedte, hogy Mafra mulatgasson kedve szerint. Játszogatott is jó ideig, szaladgált ki és be, végig a hosszú folyosón; de végre is bele unt, kivált mert a czicza megelégette a játékot és elszökött. Mafrának pedig újra eszébe jutott a nénike. Ha keresni fogják, baj lesz, majd nem kap oszonnát. Jobb lesz haza menni.

És mielőtt valaki észre vehette volna, sietve kitolta kocsikáját a bábuval az utczára és gyorsan megindult hazafelé.

Az az csak megindult, de éppen nem haza felé. Mikor az iskola kapuján kilépett, arra ment, a merre éppen a kocsika fordult. Aztán ment, mendegélt vigan, ki is ért a város végére és azután még jó darabon ballagott; itt is voltak rácsos kertek, bent szép házakkal, majd az egyikben ráismer a nénike házára. De végre elfogytak a házak, kertek, egészen kiért a szabad mezőre, a nénike háza pedig nem volt sehhol.

Már ennek a fele sem volt tréfa, és a kis Mafra, ámbátor szeretett volna bejutni a vitézek társaságába, most egy csöppet sem törődött a vitézséggel, hanem sirva fakadt. Sirt, sirdogált jó verset; de hát

mit ér csak ne tehát e jusson

A vissza nénike keresz háza m így há tehát emelge hagyta a fárad hogy n jorsági Nagy gyott b kínálk redett csakha

El pajtása nebb v Gabina felvidít hogy a legyen. komoly kópék alatt. A csétlen nevetet

lak figy inté a t

tok má

mit ér a sirás, ha senki sem hallja, még csak nem is látja? Mafra is abba hagyta tehát és inkább azon gondolkozott, mikép jusson haza?

Azon az uton, a merre jött, nem akart vissza indulni, mert ott ugy sem találja a nénike házát. Inkább megy a mezőkön keresztül. Az bizonyos, hogy a nénike háza mellett is mindjárt kezdődik a mező, így hát könnyebben oda jut. Bolyongott tehát keresztül-kasul a mezőkön, tolvaj, emelgetve a baba kocsit. A világért el nem hagyta volna, pedig ez csak még növelte a fáradságát. Végre már annyira kimerült, hogy nem birt tovább menni. Valami majorsági udvarfélélt látott közel, oda bement. Nagy csomó széna volt ott egy félbe hagyott boglya mellett. Ez éppen jó helynek kinálkozott pihenőre. A kis leány leheveredett a puha szénába és a fáradságtól csakhamar mély álomba merült.

Ezalatt Ernő ott ült az iskolában pajtásaival. Még a rendesnél is kedvetlenebb volt, ez pedig feltűnt jó barátainak, Gabinak és Rudinak. El is tökélték, hogy felvidítják, mert az már csak nem járja, hogy az ő vitéz kapitányuk olyan szomorú legyen. Mialatt tehát a tanár mindenféle komoly dolgokat magyarázott, a pajkos kópék egyre-másra csintalankodtak a pad alatt. A tanár többször oda szólt, szerencsétlenségre mindig akkor, mikor Ernő nevetett a pajtásai csínyén.

— Ernő, ha még egyszer rajta kaplak figyelmetlenségen, kimégy a teremről, inté a tanár szigorúan.

— Halljátok? sugta Ernő. Hagyjatok már békében.

Csakhogy ez nem volt könnyű dolog. Gabi éppen most készült el egy gyönyörűségecske nyulacskával, — a zsebbevalójából kötött olyan figurát, melynek feje, két hosszú füle és még hosszabb farka volt. Ezt oda ugratta az Ernő kezébe s Ernő hangosan nevetett. Persze, hogy az a kegyetlen tanár megint éppen ekkor nézett oda.

— Ernő, jőjj ki tüstént a padból!

Ernő ijedten ugrott ki s a nyulacska még ott volt a kezében. A fiúk nevettek rajta, de a tanár boszankodott.

— Nem fogod tovább zavarni az előadást. Menj ki!

Ernő habozott. Ez már mégis igazságtalanság, hogy őt üzik ki, mikor voltaképen nem is ő a hibás. De hát ezt nem mondhatja meg, ez csuf árulás volna pajtásai ellen. Már csak el kell szenvednie a szégyent, hogy kikergetik az iskolából. És a mint a tanár újra ráparancsolt, daczosan kiment a teremről. (Lásd a képet a 69. lapon.)

Mikor kint volt, javában boszankodni akart, de a kapus meglátta és így szólt:

— Az igazgató ur azt mondta, hogy ha Ernő urfi kijön, küldjem be hozzá.

Ez már megint nem volt jó ujság. Talán bizony keresztül lát az igazgató a falon és már tudja a legujabb csínyét. Nem, az nem lehet. Valami más ok miatt hivatja. De az soha sem jó. Bizonyosan megint valami baj van, még ha nem is tudja, mi csoda.

De csak addig nem tudta, míg be nem lépett az igazgató szobájába. A mint belépett, tekintete rögtön az összepörkölt könyvre esett. Majd kővé meredt ijedtében.

Az igazgató pedig kezébe vette a könyvet és kérdé:

— Mi történt ezzel a könyvvel?

— Én... én nem tudom... az az... nem tudtam... hogy itt van...

— Nem tudad, hogy itt van? Hát nem veled jött a kis hugod ide?

— A hugom?

— Természetesen! Ő hozta be, most is itt van a házban, a kapusnál játszik. De majd később beszélünk erről, most a könyvvel jöjjünk tisztába.

(Vége következik.)

BETEG MAJOM. (Lásd a 78. lapon.)

BIRIKE ÉS BIBIKE.

— Kicsi történetke, hat képpel. —

 LYAN hűséges két játszótárs, mint Birike és Bibike, hét pusztá faluban sem akadt egyhamar. Nem is csoda, mikor az a kedves kis Bibike olyan vidám cziczuska volt. Birike pedig olyan

jókedvű kis leányka. Együtt aludtak, sétáltak, lakomáztak és különösen sokat játszottak. Nem is tudnám hamarjában megmondani, melyik szeretett jobban játszani.

Nem is busult Birike valami tulságosan, mikor minap a mama látogatóba ment és így szólt:

— Ki dat, amig é Bibike, m valami, szó Meg i szépen fog kozni. Alig körülnézett játékot.

— Al nyitva van rázni? Ug Majd én hozzá, olya tunk, hogy

Oda kodett, a c rára, várva nem tudom dolog, mer

kelt, csak mind a ké billentyük hogy az és látta a — O zongora?

— Kicsikém, aztán jól viseld magadat, amíg én oda leszek. Itt lesz veled a Bibike, mulassatok szépen és ha kell valami, szólj az öreg dadának.

Meg is fogadta Birike, hogy nagyon szépen fog játszani, csöppet sem fog unatkozni. Alig is ment el a mama, már Birike körülnézett, hogy mivel kezdje meg a játékot.

— Ahá, tudom már. Nézd, Bibike, nyitva van a zongora... tudsz-e zongorázni? Ugy-e nem tudsz? No, tudok én. Majd én zongorázok, te pedig énekelj hozzá, olyan gyönyörű hangversenyt tartunk, hogy még!

Oda tolta a székecskáját, fölkapaszkodott, a cicza pedig fölugrott a zongorára, várva, hogy mi lesz ebből. Már azt nem tudom bizonyosan, tetszett-e neki a dolog, mert énekelni biz' ő nem igen éne-

kelt, csak csóváltotta a fejét, amint Birike mind a két öklével nagyokat ütögetett a billentyűkre. Szólt is a zongora olyanokat, hogy az öreg dada ijedten futott be és látta a veszedelmet.

— Oh kis goszok! Hát arra való a zongora?

Levette Birikét a székről, Bibike pedig leugrott a maga jószántából. De ha már nem volt szabad hangversenyt rendezni, akkor hát legalább ozsonna legyen. Az öreg dada be is hozta a jó tejeckét.

— Így ni! Most üljön itt szépen és igya meg a tejeckéjét, míg én kint elvégzem a dolgomat.

A tejecke nagyon jó volt és Birike már jó részét megitta, mikor eszébe jutott, hogy Bibike is szereti a tejeckét. Leste is a kis cicza ott az asztalon, mikor jut már neki is. Birike pedig szívesen adott volna neki, csak hogy nem volt mibe. No, az sem volt baj, fölnyalja Bibike az asz-

talról is. Birike tehát fogta a csészét és kitöltötte a tejeckét az asztalra, nagy gyönyörűségére Bibikének, aki szaporán nyalogatta föl a jó ozsonnát.

Hanem az öreg dadának, mikor bejött, egy csöppet sem telt gyönyörűségében a lakomában.

— Takarodol az asztalról, te csúf kis jószág! kiáltá hangosan.

— Bibike nem csuf jószág, Bibike az én kis cziczám! szólt Birike.

— Az lehet, de nem az asztalra való s a tejet nem szabad kiönteni. Tessék

leszállni, a földön aztán játszhatnak kedvükre.

Birike és Bibike ezt sem bánták, szerettek ők a földön hemperegni a puha szőnyegen. És a mint már eleget kergetőztek, Birike ráakadt az apa hirlapjára.

— Megállj csak, Birike, itt az ujság... jöjj ide, majd olvasok neked szép ujságot a tündérkisasszonyról.

Az igaz, hogy Birike még nem tudott olvasni, de Bibike nem is kívánta ezt valami nagyon pontosan, beérte azzal,

hogy mialatt Birike a nagy hirlapot a kezében tartotta, ő tépdetni kezdte.

— Magad akarsz olvasni? Jól van, adok neked is.

És Birike nagy darabokat hasított le a hirlapból Bibikének, aki pompásan eljátszogatott vele. Persze csak addig, míg a dada ismét be nem jött és újra ki nem pirongatta őket.

— Az apácska ujsága! No hiszen szépen elbántak vele, majd lesz drága mulatság! Hát nem tudnak ennél jobb játékot?

Dehogy nem! Alig hogy a dada megint kiment, Birike már talált pompás új mulatságot.

— Nézd csak, Bibike, itt a kőszéntartó a kályha mellett. Látod, milyen szép fekete? Majd én féstenni fogok a falra.

És a földre ülve, belemarkolt a kőszénbe, aztán mázolni kezdett a falon gyönyörűségesen.

— Ugy-e szép? Látod Bibike, ez itt gombolyag... nagyon hasonlít hozzá, csak egy kicsit négyszögletes, de az nem baj,

ha igazi volna, akkor gömbölyű volna és te is játszhatnál vele.

A cizca bizonyosan nagyon meg volt elégedve kis urnője rajzolásával, mert a kőszéntartóra állva, nagy figyelemmel nézte a szép munkát és elégedetten dorombolt hozzá.

A festőművészet azonban fáradságos munka, ebbe tehát nem sokára bele untak és más mulatságot kerestek. Találtak is nem sokára, mert ott volt egy nagy doboz az egyik széken.

— Megnézzük, mi van benne, ugy-e? szölt Birike.

Bibike nem, azért fölnyitotta új kalapját. Ezt persze vált ugyan szalagnak mihamar

magánal azt hu eljátszogat épen ekkérkezett

mit csin

Bibike a hosszú pajkos elfutni totta el lássák,

Kárt,

B

Birike el, a m

Bibike egy szóval sem mondta, hogy nem, azért tehát Birike leemelte a dobozt, fölnyitotta és megtalálta benne a mama új kalapját, a szép fehér selyemszalaggal. Ezt persze föl kellett próbálni, ami nem vált ugyan nagyon egészségére a selyemszalagnak, mert a Birike kormos kezeitől mihamar tönkre ment. Bibike pedig talált

magának való nagy szalag-gombolyagot, azt huzogatta szét és így pompásan eljátszogattak volna ki tudja meddig, ha éppen ekkor be nem lép a mama, aki haza érkezett.

— Oh ti gonosz kis jószágok! Hát mit csináltok az én kalappommal?

Biz a kalap tönkre volt nyomoritva, a hosszú szalag szétgombolyítva s a kis pajkosok ijedten futottak a sarokba. De elfutni nem tudtak és a mama oda tartotta eléjük a szép kalapot, szalagot, hogy lássák, milyen kárt okoztak.

— Hát így kell szépen játszani? Kárt, bosszúságot okozni a mamának?

Bibike nem igen látszott busulni, de Birike belátta, hogy nagy hibát követett el, a mama haragszik, ez pedig nagy baj.

Nem tudott tehát okosabbat tenni, mint hogy sirva fakadt és kérte a mamát, hogy ne haragudják, kivált Bibikére ne, mert ő nem oka semminek. A jó mamácska mit tehetett volna? Megbocsátott. És mivel már későre járt az idő, lefektette az elbulsult Birikét puha ágyacskájába. Bibike

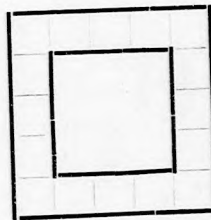
már előre ideugrott, de mielőtt elaludtak volna, Birike így szólt hozzá:

— Bibike, máskor jobban viseljük magunkat, ugy-e? Nem szabad soha úgy játszani, hogy másoknak kárt és bosszúságot okozunk vele. Többé nem is tesszük.

Ezzel szépen elaludtak és remélem, megtartják ígéretüket.

REJTVÉNY.

Van egy keretem, amely áll 16 koczkából. Ezekbe egy nagy város nevének betűit úgy helyezem el, hogy a neve kezdő s a végső betűjével elfoglalok két-két sarkot. A név többi betűjét egymásután sorjában rakom bele s most akár honnan kezdem olvasni: meglelem ama város nevét. Melyik az?

LÁTOGATÁS.

ISTEN hozott Klárikám!
 Hogy vagy édesem?
 A látogatásodat
 Már oly rég lesem.

Mind jól vagytok? A Viczád
 Hogy érzi magát?
 A fürdés utáni éjt
 Hogy aludta át?

Emeld lábacskádat
 S jöjj be szaporán,
 Játszunk főzőcskét, mosást —
 Jöszte Klárikám!

BABA-MADARAK.

— Csüllő-fiókák. —

(Képpel a czimlapon.)

HALLOTTAD-E, kedves testvér, mi-
 csoda hirt hozott a főka, aki mesz-
 szí déli vidékről érkezett ide?
 Hogy a »Kis Lap«-ban mindenféle baba-
 madarak beszélnek magukról és hogy már
 csak illenék nekünk is megüzenni, hogy
 mi is élünk és itt vagyunk.

— Az ám! Gondolnak is ott mi
 reánk! Még a hirünket sem hallották,
 fogadni mernék.

— Meg is nyernéd, azt hiszem. De
 annál inkább üzenhetnénk nekik egyet-
 mást magunkról, mert azt kell ám tanulni,
 amit még nem tudunk. Most ugy is pihen-
 getünk itt az uszó-séta után, ráérünk egy
 kicsit csevegni. Ugy is olyan unalmas itt
 ülni a fészekben és várni, míg szüleink
 előkerülnek jó nyelni valóval. Kár, hogy
 még kicsinyek vagyunk és nem mehetünk
 nagyobb kirándulásra, mikor olyan kelle-
 mes mulatság a tengeren portyázni, usz-
 kálni, röpködni és elfogni a jó kövér hala-
 kat. Most persze az öregeink sem mehet-
 nek messzire, itt kell maradniok közel,
 hogy nekünk eleséget szerezzenek, míg
 többi csüllő-rokonaink messzire elkalán-
 doznak, végig a tengeren, távoli szigetekre,
 egészen a nagy szárazföldre, a hol, mint
 mondják, sokkal melegebb idő jár. Csak-
 hogy mi csüllők nem szeretjük a tulságos
 meleget, azért a kalandosok megint csak
 visszatérnek ide a jó hűvös északsarki
 vidékre.

Itt persze néha nagyon is hűvös az
 idő télen át, úgy hogy meg sem lehet itt
 élni. Mi még nem tapasztaltuk, mert még
 nem éltünk a mult télen, de az öregek
 beszélnek. Olyan kegyetlen hidegben, a mi-
 lyen az északi sarkvidéken télen át szo-
 kott lenni, még a legvitézebb csüllő sem
 bírja ki és át kell költözni kissé délabb
 tájakra, ott a mezőkön keresni holmi
 falatozni való.

Képzelem, azt mondják erre a fütött
 kályha mellett ülő boldogok, hogy az már
 mégis csak furesa, hogy afféle tengeri ma-

dár, mint
 földeken.

és fogad

fiu vagy

kott ebéd

akármilye

pithassa a

dorlunk r

télen egés

ötven dar

gerpart

jorság me

déket bő

szerencsé

inkább m

és gondju

leányka

enni való

ták, hog

gatta, a

fölszedeg

Ebből lá

olyan vad

lidíti, min

Egy

szerúség

hozzá. H

akit nag

csak éper

szok vitt

tották, f

illik, hál

akarták

tehát sz

vizre. De

hanem o

környékb

ismerte ;

előlok, s

dár, mint a csüllő, kint botorkál a szántó-földeken. De ha furesa is, meg kell lenni, és fogadni mernék, hogy akármelyik kis fiu vagy leány, ha nem kapja meg szokott ebédjét és oszonnáját, utóljára beéri akármilyen száraz kenyérrel, csak csillapíthassa az éhségét. Így hát mi is elvándorlunk messzire és hallottam, hogy egy télen egész csapat csüllő — lehetett vagy ötven darab — egy skót szigeten a tengerpart közelében ütött tanyát egy majorság mellett, mert ott mindenféle hulladékot bőven talált. Az emberek ott, jó szerencsére, nem voltak kegyetlenek, hanem inkább megsajnálják az éhező madarakat és gondjukat viselték. Különösen egy kis leányka sokszor hozott nekik tányéron enni valót s ezt ugy ismerték és megszokták, hogy ha a leányka a tányért kongatta, a csüllők messziről előröpültek és fölszedegették az odaszórt jó falatokat. Ebből láthatni, hogy az éhség még az olyan vadóc tengeri madarat is megszelidíti, minők mi csüllők vagyunk.

Egyébiránt megszelidülünk mi kényszerűség nélkül is, csak jó ember kell hozzá. Hallottam hírét egy atyámfának, akit nagyon fiatalon fogtak volt el, még csak épen hogy kibujt a tojásból. Halászok vitték el fészkestől s otthon jól tartották, fölnevelték s a kis csüllő, mint illik, háladatos volt. A jó halászok nem akarták fogsággal szomorítani életét, tehát szabadon bocsátották, kivitték a vízre. De a szelid csüllő nem indult világgá, hanem ott maradt s esztendőig lakott a környékbeli vizeken. És a halászokat jól ismerte; ha ezek közeledtek, nem futott előlök, sőt egészen bizalmasan a csónak-

hoz uszott. A halászok is mindnyájan ismerték és adogattak neki egy-egy pompás kövér kis halat.

Csakhogy az emberek nem mindnyájan ilyen jók, már legalább irányunkban nem. Messziről eljönnek ide a mi csöndes tanyánkra és a kit érnek közülünk, azt agyonlövik, a fészekből pedig kiszedik a tojásokat. Remélem, azok a kis leányok és fiuk, a kiknek ezt elmondom, nem bántják az ártatlan madarakat és tojáskáikat.

Persze, azok az emberek, akik itt közel élnek, nem sokat törődnek vele, szép-e vagy sem, amit tesznek, csak hasznos legyen. És tudjátok, kik ezek? Az eszkimók, azaz Grönland benszülöttei, mert mi leginkább Grönlandban élünk. Ha van térképetek, megkereshetitek, hol van az. Az eszkimók pedig rendkívül vakmerők a fészek rablásban, fölmásznak olyan sziklára is, melyekről azt lehetne hinni, hogy oda csak mi madarak tudunk fölrepülni. Üldözni pedig azért szeretnek minket, mert szeretik a husunkat sütvé, a tojásainkat főzve, a tollunkból pedig puha vánkost készítenek. Néha azonban megjárják. Minapában egy ilyen fészek vadász társaság a szomszédos kis szigetre ment. A csónakot félig kihúzták a partra, aztán neki indultak tojást szedni; de még nem is mentek messze, mikor egy nagy hullám messze kicsapott a partra, fölemelte a csónakot és magával sodorta be a tengerbe, hol a csónak mihamar eltűnt. A vadászok kétségbeesve látták ezt, mert így most már fogva voltak a kis szigeten, ott áztak-fáztak, eledelök pedig nem volt egyéb, mint nyers tojás, de ez is elfogyott. Már azt hitték, hogy ott fognak elveszni,

de szerencsésjökre több nap mulva rájuk találtak rokonaik és barátaik, kik keresésükre indultak.

Már mi csüllök ilyentől nem félünk, mert mi uszunk, repülünk kedvünkre, és ha tetszik, messzire. Meg is élünk mi a földnek akármelyik részén, akár a jég hátán is, és ha valahol nagyon üldöznek, odább költözünk, amíg találunk olyan csöndes szigetét, ahol a vadászok nem egykönnyen akadnak reánk.

Vannak rokonaink, a kiket a vadászok nem igen bántanak. Izland szigetén tanyáznak a fehér szárnyu csüllök, ezeket a foka-vadászok nagyon szeretik látni és pedig tudjátok-e mért? Mert a csüllök röpkedéséből tudják meg, hol találunk fókákra. A mint tudniillik a mindig éhes foka a tengerben a halakat üldözi és a víz felszínére kergeti, a csüllöknek is könnyen jut a hal-zsákmányból, azért tehát a csüllök mindig nyomon követik a fókákat, a vadászok pedig tudják ezt és rátalálnak a fókákra, melyeket aztán zsákmányul ejtenek. Persze a szegény foka nem igen köszöni meg, hogy a ki az ő prédájában osztozik, az aztán így elárulja. No de hát a csüllő nem teszi szándékosan. Ki tehet róla, hogy az emberek olyan furfangosak és mindent kitalálnak!

De most már elég volt a csevegésből. Szinte beleéheztem. Megyünk a vízhez, talán kivetődik a szélire egy oktondi kis halacska, hogy bekaphassuk, mert itt az ozsonna ideje. Ti és ozsommáltok, ugy-e? Jó étvágyat!

El is felejtettük megemlíteni, hogy Forgó bácsi a nyáron nálunk járt. Meg-

kértük, a képünket mutassa be nektek s vigyen tőlünk hozzátok szives üdvözetet. (Eljártam a megbízatásban. F. b.)

BETEG MAJOM.

(Képpel a 72. lapon)

JAJ, doktor Kuttyánszky uram:
Roszul vagyok, kérem!
Beteg az én tudóm, gyomrom,
Májam, meg a lépem.

Nem bírom meg ezt a klímát,
Nagyon zord az nekem;
Pedig biz a dorbézolás
Sosem volt a vétkem.

Hogy narancs nincs: a fött krumpli
S mogyoró az étkem;
Nem voltam ilyen nagy beteg,
Régen, nagyon régen.

Olyan tehetetlen vagyok —
Isten engem — szégyen!
Mind hiába, ez égálj a
Szerencsétlenségem!

Az ápolóm Czirmosné lesz,
Ügyes ő e részben.
Majd elbánik velem, tudom,
Okosan s gyöngéden.

Gyógyítson ki, orvos uram,
Mert különben végem!
Adja azt a gyógyszert, gyorsan
Csusszon le gégém!

Hálás leszek, majd meglássa —
Van egy kicsi pénzem.
Ó csak térjen megint vissza
Az én egézségem!

LEVÉL FORGÓ BÁCSIHOZ.

A marosvásárhelyi ev. ref. VI. osztályu leányiskola növendékei, kedves főtanítónőnk Petry Jánosné buzdítása folytán, e hó 9-kén az iskola helyiségében az E. M. K. E. (Erdélyi Magyar Kultura Egylet) javára gyermek sorsjátékot rendeztek.

A nagy idő alatt babák szerint venci játéks landó tárgyal tak fel, a 9 árusították e

E sorsj volt 1 frt 63 63 kr volt, m is küldetett. szolgál, s hi örvend buzgo

Kérem, lapjában utár ha sikerülne, doggá tenne.

Magam gébe tovább Forgó bácsin

Maros

FOR

Szeker

tudom. Egyet foglalkozik. várható, hog állapotban é nicumos) hon ideig eltarth tollas bundáj gel való pep dés: ha a te maradnak m belőlük reco almafácskád Dezső. A »K szolgáltat E alatt leveled tehát nem v napján csak leányzó. A s viszonzom. A van kimuta czime teljese pest harmad vonatai köz Meg fog jele tudomásul v remek írókba élvezetet tal meg »Vörös Csakhogy ez

A nagyobb növendékek a karácsonyi szünidő alatt baba kelengyét saját izlésük és tehetségük szerint készítettek, a kisebbek pedig kedvenc játékszereikkel szaporították a kisorolandó tárgyakat, melyek 352 darabra szaporodtak fel, a 900 sorsjegyet pedig buzgósággal árusították el, darabját 3 krajczárjával.

E sorsjegyekből begyűlt 27 frt, felülfizetés volt 1 frt 63 kr, tehát az összes eredmény 28 frt 63 kr volt, mely összeg rendeltetése helyére el is küldetett. E siker kimondhatatlan örömeinkre szolgál, s hiszem, hogy kedves Forgó bácsi is örvend buzgolkodásunknak.

Kérem, legyen szíves ezt az esetet kedves lapjában utánzásra méltó például közölni, ami, ha sikerülne, engem és társaimat végtelen boldoggá tenne.

Magamat és ezen tudósításomat kedvességébe továbbra is ajánlva maradok szeretett Forgó bácsinak

tisztelő olvasója

Maros Vásárhelyt, 1887. Január 12.

ILLYÉS MARGIT
VI. oszt. növendék.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szekeres Albin. Madár-kitöméssel a m. k. tudom. Egyetem állattani osztályának egy segéde foglalozik. De ha eddig nem küldötted fel, alig várható, hogy a te kedves baglyod teteme ép állapotban érkezzék a fővárosba. Mirenyes (arsenicumos) homokban, ugy hallottam egyszer, egy ideig eltartható a madár holtteste, legalább a tollas bundája. De az ilyen veszedelmes méreggel való pepecséléstől óva intelek. S végül kérdés: ha a te »Mirko gazdád«-nak csupán tollai maradnak meg, az egész baglyot lehet-e majd belőlük reconstruálni. Tán csak jobb lesz: a te almafácskád tövében eltakarítani. — **Macsó Dezső.** A »Kis Lap«-hoz csinos bekötő táblákat szolgáltató *Hírháger* akad. könyvkötő. E czim alatt leveled oda talál. — **Mayer Adél.** A bucsu tehát nem végleges. Olgácska példányába néha napján csak bele fog kukkantani a megserdült leányzó. A szíves érzelmeket a legmelegebben viszonzom. A kegyes adomány az illető rovatban van kimutatva. — **Schauer Leonka.** A lap czime teljesen elegendő. — **Halasz Bandi.** Budapest harmadik hidján csak az összekötő vasut vonatai közlekednek. — **Spitzer Emil.** Ügyes. Meg fog jelenni. — **Rétvölgyi Toncsi.** Örvendő tudomásul veszem, hogy a magyar és német remek írókból egyet-mást el tudsz szavalni, hogy élvezetet találsz »Arany bácsi« és »Göthe bácsi« meg »Vörösmarty bácsi« pompás munkáiban. Csakhogy ezeket a nagy költőket két okból nem

illik tán megbácsizni: először, mert sokkal magosabb rangot foglalnak el, semmint, akár a kis gyermek is, ily bizalmas hangon emlegetse őket; aztán meg azért nem, mivel e halhatatlan férfiak már elhaltak. Versikéd az ilyen magadforma kis legénytől elég jó. E részt megfelelőt hét éves gyermektől senki sem vár, nem is követel. —

„**Brassai bácsi.**“ Bár jól esik ily fényes polczról hallani a »Kis Lap« dicséretét: Cs. J. urnak együgyü támadása a gyermeklapok ellen nem érdemli meg ez ékesszóló és alapos visszautasítást. Mert bizony csak »risum movet« az igazgató ur beszédjé. Hálaérzetünket ön iránt azonban ez csak fokozza. — **Weigl Mariska.** Levelkéddel örömet szerezte nekem. Még nagyobb lett volna ez az öröm, ha levelkéd rojtos széleit takarosán körül nyírbalod. — **Szolga Józsi, Glück Lajos.** Forgó bácsinak csak olyankor irjatok, amidőn van valami mondani valótok. A fejteket törni levéltárgyon merőben fölösleges. — **Fülöpp Irma.** Az a lap, melyet említesz, annyira el van terjedve, hogy a benne foglalt munkácska közléséről a »Kis Lap«-ban szó sem lehet. Köszönöm jó indulatodat. — **Kafka Irénke.** Küldeményedet szívesen fogadom. — **A. Haase.** (*Boroszló.*) Die Märchensammlung der »Kisfaludy-Gesellschaft« (im Verlage des »Franklin«) dürfte ihrem Wunsche zumeist entsprechen. — **Laszly Helena.** Köszönettel vettem. Üdvözöllek. — **M. A.** Német jelige magyar levélnek az élén? S még ha izléses volna! Ha erre azt találnád felelni, hogy hiszen maga Forgó bácsi is néhány sorral följebb német izenetet ír a magyar »Kis Lap«-ban: erre azzal felelek, hogy az, aki azzal a kéressel fordult hozzám, magyarul nem ért, külön levél írására pedig nem érkezem. — **Hajos Soma.** Változatlan hűséged és ragaszkodásod hozzám, szívemnek jól esik. — **Vurmfeld Janka.** A kis madárka történetét, a mely madárkát megdermedt állapotban szedtél fel s vittél be a meleg szobába, hol kis öcséd örvendve fogadta: csinosan irtad meg. A fiucska finom érzéséről tesz tanúságot, hogy édes anyád intésére: »a madárkát az ő mamája várja«, ismét szabadon bocsátá. Máskor, ugy-e bizony, tisztább papirosra fogsz írni? — **Illyés Margit.** Reményem, leveled közlésének lesz foganatja. — **Militzer testvérek.** Biz én a »Kis Lap«-hoz hasonló irányu német gyermeki lapot nem ismerek. Volt egy, de az már rég megszűnt. — **Födemes Ika, Schlesinger Herbert.** Tartom a barátságot. — **Csányi Jenő.** Az iránt világosítasz fel, hogy a nagy magyar hazafi nevét *Kossuth*nak írják s nem *Kosut*nak. Tudom azt én is, kis öcsém. De rejtvényben csak a *hangzás* határoz. Ha p. o. *Széchényi* nevét venném egy rejtvény tárgyául, és 6 részre osztva azt mondanám: 3. 2. 1. 4. egy háztartási edényt

jelent *(csésze)*, tőled nyilván azt a helyreigazítást nyerném, hogy hiszen a »Széchenyi« névben nincsen *cs*, hanem *ch*. — **Balogh Feri.** Te meg azt hibáztatod, hogy *ny, gy, ly, cs, cz, zs* összetett mássalhangzókat mért használom *egy* betűnek. Aki nagyon tudós akar lenni, az néha épen az ellenkezőjébe bukik bele. Én szívesen veszek minden hibaigazítást, figyelmeztetést: de aztán legyen is alja! — **Ernyei Ilona.** A te rejtvényed nagyon is könnyű. Levélkéd többi részét érdeklődéssel olvastam. — **Csiga Romuald.** Forgó bácsinak ott nincsenek rokonai. — **Rosenfeld Jenő.** Csak előre a megkezdett uton! Soká maradjunk együtt. — **Szűcs Annikó, Reitmanner Hermina.** No lám! Ugy-e, hogy jobb Forgó bácsinál! — **Gf. Bolza Friczi.** A három közbülsőt kiadom. Ügyesen vannak szerkesztve. Az első hibás: ökör két tagu szó. — **Morvay Jani.** Igyekezzél föladványodat versbe szedni. — **Szapary Emi.** Az újabb küldemény is megjött. Köszönöm. — **Esztegar Berta.** Vettem a szomorú jelentést s részvétem kifejezéseivel a gyászrovatban közlöm. Vonzalmad nyilatkozataival mindig kedves örömet szerzel nekem. Reményem, nem sokára látjuk egymást. — **Halmi Ilon.** Kérésedet a kiadóhivatallal közöltem. — **Spitzer Ernő.** Szívesen látlak téged is kis hiveim nagy táborában. — **Tenner Malvine.** Igyekezni fogok, hogy a mulasztásodat kívánságod szerint üsse helyre. — **Horváth Miczike.** Felette könnyű a rejtvényed. Tégy újabb kísérletet. — **Prohászka Jenő.** Valami névrokonod lehet. — **Gold Margit.** Kis történetkédet, mely nemes gondolkodásodat bizonyítja, csinosan mondtad el. De magában nem elég arra, hogy megjelenjen. — **Ida néni.** Levél megy. — **Béress Lajoss (?)** Nem lesz elég egy s? Az előadás eredményét érdeklődve várom. A küldeményért szíves köszönetet mondok. Az első hörpentés a ti egészségteknek szól. — **Sonnenberg Emma.** Honnan »tudod« te azt, hogy én egy elhanyagolt szám miatt »haragszom«? Meggyőződötél felőle? Inkább azért neheztelhetnék, ha ilyest valaki rólam föltesz. Intézkedtem. — **Örley Margit.** Örvendek, hogy *jutaiomkép* járhatja neked jó atyád a »K. L.«-t. — **Fejér Jenő.** Nehányát felhasználom. — **Winter Armin.** Szivarvég-küldeményedet *kivételkép* elfogadom, mert efélét *nem* gyűjtök. Buzgalmad azonban dícséretre méltó. Magyar jeligés levélpapirost kaphatsz minden papiroskereskedésben.

BÜNTETÉS.

S. S., R. H., St. M., B. J., F. I. és testvérei, levelei és lev. lapjai a hanyag írás vagy rongyos szélű papiros miatt nem jöhetnek tekintetbe.

GYÁSZ.

Ismét meg kell kongatnom a halotti harangot. Bús szava *kettőt* illet: két kis leánykát, kik a Karácsony szent ünnepét még boldogan ülték meg — s most rideg hant földi gyöngéd tagjaikat.

Az egyik

ÁJÁN BERTA

kinék halálát a szüléken, nagyanyján, testvéreim kívül, rokonok s jó barátok siratják. Elhunyt 8 évvel Szamos-Ujvárt jan. 4.

A másik

IRÓ ILONA.

Halálát rövid sorokban maga a sujtott édes apa jelenti nekem, kérvén, hogy a »Kis Lap«-ban bucsuztassam el az ő szeretett kis lányát.

Fájó szívvel teszem ezt s mondok a ti nevetekben is, kedves kis olvasóim, istenhozzádot a két boldogultnak.

Fent a fényes magasban találkozni fognak ők az angyalok karában, s nyájasan pillantanak alá rátok, kérve számotokra Istentől derült és hosszú életet.

Forgó bácsi.

Jótekonyság.

A *bölcsöde* javára: Máyer Adél és Olga 4 frt. — A már eddig kimutatott 509 frt 22 krral együtt összesen 513 frt 82 kr. és 1 db 10 frankos arany.

*

Halmi Ferencz árvái javára: Máyer Adél és Olga 1 frt., Weiser Klára 2 frt.

*

Tihanyi Miklós árvái javára: Máyer Adél és Olga 1 frt., Weiser Klára 2 frt.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« című napilapban.

Az *Ég áldása* legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.